

Люблю цей світ, запечений в пітьмі.
Такий замовклий в дикім реверансі.
Його людей, не писаних в письмі
В його інтрижках, кручених у вальсі.

В його вустах, обгорнутих теплом,
Потрісканих на кінчиках старіння,
Ще досі рветься усміх напролом,
Бо в radoщах всіх усмішок – коріння.

І хоч від зламів, вивихів і ран
Вже не рятують гіпси і зеленки,
Люблю цей світ! Люблю його туман,
Його мости, тунелі і підземки.

Нехай клянуть асфальт і тротуар
І їх відсутність теж хай проклинають.
Люблю цей світ. Це мій репертуар.
Вони не люблять, бо любить – не знають.

Нехай женуть цей світ під три чорти.
З усіх світів твій світ – в твоїх зіницях.
Чи ти з цим світом перейшов на «ти»?
Чи загубився в власних же столицях?

Квіти мріють бути побаченими.
Мрії хочуть бути не втраченими.
Люди хочуть бути почутими.
Сльози мріють бути відчутими.

Книга хоче бути прочитаною.
Нерви мусять бути розхитаними.
Вірші хочуть здаватись вічними.
Щастя й радість – лише побічними.

Горе рветься назустріч милості.
Зорепад вже набув пасивності.
Однотипності й однодивності.
Кожна совість заснула в сирості.

Підпалив хтось місток довершений.
Між коханням і злістю звершений.
Тільки попіл регоче гнилістю.
Догорають надія зі щирістю...

п'ю третій м'ятний чай,
я так сподіваюсь, що він допоможе
дихати спокійніше.
вільніше.
я беру до рук книгу,
та відразу хтось ніби вмикає думки голосніше.
страшніше.
намагаюсь гуляти,
ніби свіже повітря зможе
зробити мій розум чистішим.
мудрішим.
часто хочеться спати,
але сон свій за сидр не могу
назвати міцнішим.
тихішим.
я заповнюю дні роботою,
ніби так в голові буде трохи ясніше.
світліше.
п'ю третій м'ятний чай.
спокійніше.
спокійніше.

Написані нещирістю слова
Так часто обіймалися з брехнею.
Від слів їдких тяжіла голова.
Вони ж собі складали епопею.
Вони в книжках. В очах. Вони в коханні.
Вони в вустах, розбавлених вином.
У кожній пісні. У війні й повстанні.
Вже змішані з сльозами й тютюном.
Брехня в життя вростає із корінням.
Дарма шукати будем джерело.
Ми просто звикли. З диким розумінням.
З брехнею ми трима одне весло.
А часом сумно. Закриваєм очі.
Хтось не сказав. А хтось сказав не те.
І лиш змінити щось – ніхто не хоче.
Ми підливаєм зло. Й воно росте.
Брехливе військо лютих брехунів.
Один на всіх і разом на одного.
Брехатимуть усі. І кожен з днів,
Завадить правді звестися на ноги.
Бо хтось там щось. Бо хтось комусь для чогось.
Бо хтось кудись і десь не те сказав.
Бо хтось хотів наблизитись до когось.
А крім брехні більш засобів не знав.

Люди вірять.
Люди вірять і мріють.
Люди плачуть і хочуть радіти.
Люди люблять.
Люди люблять і гублять.
Де кохання шукають подіти.
Не цінують.
Не цінують, руйнують.
А ті шрами все ж мусять боліти.
Люди курять.
Люди курять і дурять.
Йй все життя потім змушені тліти.

Сьогодні небо плакало словами,
Зі мною говорило кричучи.
Його слова гриміли і гукали,
Усього світу людство клянучи.

Уся та злість дощами і вітрами
Мене шмагала краплями в обличчя.
А що йому сказати – я не знала,
А небо вже почало злитись листям.

Летіли в мене з яблунь і каштанів,
З бузку й верби бруньки. Ще геть зелені.
Уривки слів ловила я з туманів,
А небо рвало листя з дуба й кленів.

Кидало небо в мене фрази люті,
Воно ж бо тут стояло во віки.
І все життя воно нас вчило чути
Не лиш себе. І так плили роки.

Кричало небо голосом століття
Горлало світу: збережіть любов!
Та люди врешті-решт закрили вікна.
І нарікали на шалений шторм.

Руками в небо, ловлячи той вітер,
Я все стояла, мріючи відчуті
Увесь цей зміст, закладений без літер,
Що небо так благаю нас почути.

МЕРТВІ КВІТИ

Тихенько плачуть пелюстки
Сумного цвіту моїх квітів.
Щороку тут цвітуть вони
Й щороку все були зігріті.

Їх підливала я теплом
І закривала від ударів.
Та їх скосила напролом
Війна, що точена зі сталі.

З корінням вирвала мої
Суцвіття, що тримали щастя.
Звалила їх мені до ніг.
Чи оживити квіти вдасться?

Листочки рідної волошки
Накрили рани власним болем.
Вони гадали, що хоч трошки
Мою журбу присіють полем.

Збираю квіти в кулачки
Й ховаю глибоко у серці.
Ще зацвітуть колись в мені
Тюльпани, братки й едельвейси.

А поки тихо шелестить
Вітрисько поміж мертвих квітів.
І ще десь глибоко шумить
Туга несказаних привітів.

ЗА 7 ГОДИН ДО ВІЙНИ

Я хочу для думок комендантську годину.
Щоб перед сном не шукати усьому рішення.
Я не хочу мільярдів зірок. Мені треба
одну лиш людину,
А в прогнозі погоди – весни.
Без синдрому погіршення.

Я так хочу для суму тайм-аут
й для злості відпустку.
І ще чаю із гір, теплих слів й найщиріших обіймів.
Страшно в душах людей раз-у-раз
знову бачити пустку.
І обличчя без сліду емоцій, що схожі на мімів.

В когось в серці вулкан, а у когось замерзли
й вуглинки.
У очах в когось сміх, але душу стискає сумління.
Щастя майже в руках, та бракує одної цеглинки.
Хтось пливе по воді, та на шиї ще тягне каміння.

Хтось боїться себе. Своїх справ, своїх слів
і бажання.
Не ступити б кудись, звідки вже
не знайдеш вороття.
Лиш би жити життя й повсякчас
оминати страждання.
І ловити зв'язок навіть там, де нема покриття.

